

Arrest

nr. 65 982 van 1 september 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. JANSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 24 februari 2011 het Rijk binnen en dienden op 25 februari 2011 een asielaanvraag in. Op 19 mei 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer Bujar DIBRANI (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Rom te zijn, afkomstig uit het dorp Fushe Kosove (Kosovo). U bezit de Kosovaarse nationaliteit. Tijdens de oorlog kwamen enkele voor u onbekende Albanezen in de wijk waar u woonde vragen naar uw twee ooms, die in de oorlog met de Serviërs gecollaboreerd zouden hebben. U hebt ontkend dat u uw ooms kende, uit angst dat deze Albanezen u of uw familie iets zouden aandoen als ze wisten dat u dezelfde familienaam droeg. De Albanezen zouden gezegd hebben dat uw ooms mensen

gedood zouden hebben. Daarna zouden ze vertrokken zijn. Zelf bent u na dat incident verhuisd naar een andere wijk. Ongeveer een jaar later kwamen er opnieuw Albanezen in de wijk waar uw moeder nog steeds woonde. Opnieuw kwamen ze vragen naar uw twee ooms. Zelf was u niet aanwezig, maar uw moeder vertelde u nadien over dat incident. Na uw huwelijk in 2007 kwamen er opnieuw voor u onbekende Albanezen vragen naar uw twee ooms. Weer beweerde u uit angst uw ooms niet te kennen. Vier of vijf dagen later kwamen deze Albanezen nogmaals in uw wijk naar uw ooms vragen. U vertelde nogmaals dat u niks wist, waarna de Albanezen de wijk verlieten. U bent met uw vrouw voor zes of negen maanden bij uw schoonvader gaan wonen. Daar hebt u geen problemen gekend. Nadien keerde u terug naar huis. Sindsdien hebt u geen problemen meer gekend met Albanezen. U verklaart verder dat u geen geld hebt en dat het voor u moeilijk is om aan werk te geraken.

U bent op 21 februari 2011 uit Kosovo naar België vertrokken. Daar bent u aangekomen op 24 februari 2011. Een dag later heeft u asiel aangevraagd. U legt de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, afgegeven op 31 juli 2010, de identiteitskaart van uw vrouw Shemsije Dibrani (O.V. 6.773.782; CGVS 11/12123B), afgegeven op 15 oktober 2010, uw geboorteakte, afgegeven op 23 april 2009, uw UNMIKgeboorteakte, afgegeven op 4 oktober 2007, de geboorteakte van uw vrouw, afgegeven op 7 augustus 2009, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 22 januari 2010, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, afgegeven op 22 januari 2010, uw certificaat van woonst, afgegeven op 26 juni 2009, het certificaat van woonst van uw vrouw, afgegeven op 11 januari 2010, en de lidkaarten van de Roma-vereniging van uzelf, van uw vrouw en van uw zoons Bajram en Medon Dibrani (O.V. 6.773.782), zonder datum. Uw vrouw legde bovendien documenten van het ziekenhuis in Mons neer, die bevestigen dat zij aan hoofdpijn lijdt en zwanger is.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt

duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Persoonlijk haalde u als kern van uw asielrelaas aan dat u Albanen vreest die uw ooms zoeken. Voor wat deze, niet door enig bewijsstuk ondersteunde, problemen betreft moet worden vastgesteld dat

hieraan geen geloof kan worden gehecht omwille van ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote.

Zo beweert u dat de Albanezen na uw huwelijk, in 2007 en voor uw vlucht naar uw schoonvader, tweemaal zijn langs geweest bij u thuis. De eerste keer was u alleen thuis en de tweede keer was u samen met uw echtgenote thuis en was zij getuige van uw gesprek met de Albanezen. Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat de Albanezen in deze periode slechts één keer langskwamen, dat net zij alleen thuis was en dat zij bovendien bedreigd werd met een mes. Zij deed toen de deur op slot en wachtte tot u thuis kwam. (CGVS, p. 8-9; CGVS 11/12123B, p. 4). Moesten deze feiten zich werkelijk hebben voorgedaan mag worden verwacht dat jullie versies daarover gelijklopend zijn.

Verder beweert u dat u, nadat jullie van bij uw schoonvader terug naar jullie eigen huis waren teruggekeerd, geen bezoek meer kreeg van Albanezen die uw ooms zochten. Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat jullie nog tot tweemaal toe deze Albanezen op bezoek kregen na jullie terugkeer en dit in de periode eind 2007/begin 2008. Bij die gelegenheden stond u hen te woord (CGVS, p. 9; CGVS 11/12123B, p. 4-5). Deze twee versies van de feiten zijn niet met elkaar te rijmen.

Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde incidenten met Albanezen die naar uw ooms op zoek waren.

Wat betreft uw bewering dat Albanezen ook één keer tijdens de oorlog en één keer een jaar na de oorlog, bij uw moeder thuis komen vragen zijn naar de verblijfplaats van uw ooms wijs ik erop dat de problemen inzake uw algemene geloofwaardigheid met betrekking tot de latere feiten ook hierop afstralen. Bij niet door bewijsstukken gestaafde verklaringen is het immers belangrijk dat u in grote lijnen als geloofwaardig kan beschouwd worden, wat nu niet langer het geval is. Toch wil ik vermelden dat zulke gebeurtenissen, die overduidelijk een directe band met de meer dan tien jaar geleden beëindigde oorlog hadden, en die sindsdien geen verdere gevolgen hadden, op zich niet zouden volstaan om op de dag van vandaag nog een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Zij zouden evenmin volstaan als zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Wat tot slot uw geldgebrek en de moeilijkheid om aan werk te geraken betreft (CGVS man, p. 10), moet worden vastgesteld dat dit problemen van socio-economische aard zijn waarvan u niet hebt aannemelijk gemaakt dat die enkel kunnen worden herleid tot uw Roma-etniciteit. De informatie van het Commissariaat-generaal toont aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit de verklaringen van u en uw echtgenote echter dat u mede-eigenaar bent van het familiehuis, zelf woonde in een ander huis, betaalde arbeid verrichte en een sociale uitkering ontving (CGVS, p. 2, 10; CGVS 11/12123B, p. 2). Deze situatie lijkt niet op te lopen tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming en er zijn evenmin redenen om aan te nemen dat zij dat in de toekomst wel zou doen.

Zoals reeds hoger aangehaald is het beleid van de Kosovaarse overheid gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, en vroegere woonplaats, net als die van uw vrouw en kinderen staan immers niet ter discussie. De lidkaarten van de Roma- vereniging bevestigen enkel dat u effectief lid was van deze vereniging, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken. De medische documenten bevestigen enkel dat uw vrouw lijdt aan hoofdpijn en dat ze zwanger is. Ook dit wordt hier niet in vraag gesteld.

Ook inzake de asielaanvraag van uw vrouw, Shemsije Dibrani (O.V. 6.773.782) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Shemsije DIBRANI (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Roma-vrouw te zijn, afkomstig uit het dorp Fushe Kosove (Kosovo). U bezit de Kosovaarse nationaliteit. U trouwde met uw man Bujar Dibrani (O.V. 6.773.782; CGVS 11/12123) in 2007. In datzelfde jaar kwamen op een dag drie Albanezen aan uw deur. U was op dat moment alleen thuis. U was zwanger van uw oudste zoon, Bajram Dibrani (O.V. 6.773.782). Deze drie Albanezen vroegen naar twee ooms van uw man, die in de oorlog met de Serviërs gecollaboreerd zouden hebben. U wist niets van hen af. De Albanezen werden kwaad en dreigden u met een mes in de buik te steken als u niet zou vertellen waar ze waren. Daarop hebt u de deur op slot gedaan en bent u binnengebleven tot uw man thuis kwam. Die heeft u meegenomen naar het huis van uw vader, waar hij verteld heeft over zijn ooms. U bent met uw man bij uw vader blijven wonen. Daar hebt u geen problemen gekend. Na zes maanden keerde u terug naar huis. Drie weken later kwamen dezelfde drie Albanezen opnieuw naar de ooms van uw man vragen. Zelfs hebt u niet met hen gesproken, maar u heeft gezien dat uw man dat deed. Het leek een gewoon en rustig gesprek. Toen uw zoon Bajram zo'n zes maanden oud was, zijn de Albanezen opnieuw aan uw man naar zijn ooms komen vragen. Opnieuw verliep het gesprek rustig. U hebt wel de namen van de ooms van uw man in het gesprek horen vallen. Sindsdien hebt u geen problemen meer gekend met deze Albanezen. U verklaart verder dat u geen geld hebt en dat uw man geen werk heeft.

U bent op 21 februari 2011 uit Kosovo naar België vertrokken. Daar bent u aangekomen op 24 februari 2011. Een dag later heeft u asiel aangevraagd. U legt de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, afgegeven op 15 oktober 2010, de identiteitskaart van uw man Bujar Dibrani (O.V. 6.773.782; CGVS 11/12123), afgegeven op 31 juli 2010, uw geboorteakte, afgegeven op 7 augustus 2009, de geboorteakte van uw man, afgegeven op 23 april 2009, zijn UNMIK- geboorteakte, afgegeven op 4 oktober 2007, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 22 januari 2010, het nationaliteitsbewijs van uw man, afgegeven op 22 januari 2010, uw certificaat van woonst, afgegeven op 11 januari 2010, het certificaat van woonst van uw man, afgegeven op 26 juni 2009, de lidkaarten van de Roma- vereniging van uzelf, van uw man en van uw zoons Bajram en Medon Dibrani (O.V. 6.773.782), zonder datum, en documenten van het ziekenhuis in Mons die bevestigen dat u aan hoofdpijn lijdt en zwanger bent.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot, Bujar Dibrani (O.V. 6.773.782; CGVS 11/12123), baseert. Ten aanzien van uw echtgenoot nam ik een weigeringsbeslissing, die luidt als volgt:

[De beslissing inzake Bujar DIBRANI wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent.“

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van “*de artikelen 7, §1 en 19, §2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*” en voert verzoeker de schending aan van artikel 19, §2 van hetzelfde Koninklijk Besluit nu zijn raadsman in het kader van het CGVS-verhoor van verzoekster niet de mogelijkheid heeft gehad om bijkomende opmerkingen te geven op het einde van het CGVS-verhoor. Als tweede middel halen verzoekers de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen verzoekers zich eveneens op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Waar verzoekers menen dat de “*rechten van verdediging in het gedrang zijn gekomen*” wijst de Raad er op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de *vreemdelingenwet*) (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekers niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben.

3.3. Verzoekers werden uitgenodigd voor het CGVS-verhoor van 22 maart 2011. Aangezien verzoeker voorafgaandelijk per fax de tussenkomst van zijn advocaat heeft gemeld (administratief dossier stuk 9), werd conform artikel 7, §1 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003, zoals gewijzigd bij KB van 18 augustus 2010 (Belgisch Staatsblad 3 september 2010) een kopie van de oproepingsbrief van verzoeker naar de raadvrouw gezonden. Verzoeker was aldus correct opgeroepen en te meer nu verzoekster geen tussenkomst van een advocaat had gemeld.

3.4. Op 22 maart 2011 was verzoekers advocaat aanwezig op het CGVS-gehoor. Zij heeft zich tevens kenbaar gemaakt als de advocaat van verzoekster. Dit werd aldus geacteerd in het gehoorverslag van 22 maart 2011 (“*vergezeld van Advocaat Janssens*”). Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat het CGVS niet heeft betwist dat meester Janssens de advocaat was van verzoekster.

3.5. Het verhoor van verzoeker heeft correct plaatsgevonden. Het verhoor van verzoekster waarbij verzoeksters advocaat aanwezig was, werd uitgesteld naar een latere datum gezien er geen tolk Albanees beschikbaar was voor dit gehoor. Verzoekster werd opnieuw uitgenodigd voor gehoor op 18 april 2011. Verzoekster stelt dat, “*niettegenstaande diens tussenkomst bij verwerende partij bekend was*” geen kopie werd gestuurd van de oproeping voor het gehoor van 18 april 2011 naar haar raadvrouw.

Verwerende partij wijst op verzoeksters nalatigheid haar advocaat in te lichten terwijl uitdrukkelijk in de oproepingsbrief voor het gehoor op 18 april 2011 (administratief dossier stuk 6) wordt aangegeven dat verzoekster zich op de dag van haar gehoor kan laten bijstaan door een advocaat of vertrouwenspersoon.

3.6. De Raad stelt vast de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat meester Janssens de advocaat was van verzoekster. Niet enkel werd dit als zodanig vermeld in het

gehoorverslag van 22 maart 2011, maar werd dit ook ter terechtzitting bevestigd. Daargelaten verzoeksters manco haar raadvrouw in te lichten, kon verzoekster overeenkomstig artikel 7, §1 van het KB van 11 juli 2003 verwachten dat haar advocaat op de hoogte zou worden gebracht van de datum en het tijdstip van het gehoor zodat aldus haar recht op bijstand met mogelijkheid het gehoor bij te wonen, zoals voorzien in artikel 19, kon worden uitgeoefend.

4. Gezien de verknochtheid van beide beroepen en aangezien de bestreden beslissing van verzoeker deels steunt op tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van verzoekster, komt het gepast voor de beide zaken te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV x / IV en RvV x worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 mei 2011 wordt vernietigd.

Artikel 3

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK